

Reformace

Únor 2020

Ročník 8, číslo 68

CESTA K BOHU

Dojít k poznání, že jsem hlupák, znamená postavit se na práh chrámu moudrosti. Porozumět, že něco je špatně, znamená být na půli cesty k nápravě. Být si zcela jistý tím, že naše sebedůvěra je hříšná a hloupá a je urážkou Boha, je tou největší pomocí k úplnému odhození sebedůvěry a k přivedení duše – v teorii i praxi – k naprostému spolehnutí se na moc Božího Ducha svatého.

Nikdo se nesplete na cestě k Bohu, pokud se rozhodne jít touto cestou. Duch Boží povede ty, jejichž srdce se upínají k Bohu.

Charles Haddon Spurgeon (1836-1892)

OBSAH

Proč nečteš svou Bibli?	3
Kristovo přátelství	6
Jak se projevuje podřízenost	10
Stesk po pravé vlasti (Žd 11,13-16)	15
Jákobův útěk (Gn 28,1-22)	25
Další čtyři charakterové vlastnosti, které upevní každé manželství	38

PROČ NEČTEŠ SVOU BIBLI?

Jim Elliff

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Žít jako vyznávající křesťan a přitom nezůstávat v Božím slově, je jako snažit se jet krajinou a nedržet na cestě. Nedokážeš to. Je to jako říkat, že ve skutečnosti nemáš o Boha zájem. Žel, lidé, kteří nemají o Boha zájem, skončí v pekle.

Musíš mít svůj příděl Bible. Pokud ho nemůžeš získávat svýma očima, můžeš ho přijímat ušima. A pokud nemůžeš použít ani uši, musíš používat prsty (pomocí Braillova písma). A pokud nemůžeš ani to, ale chceš, Bůh to ví a rozumí tomu. A je to také Bůh, kdo ti může v každé situaci pomoci. Ale neříkej, že ho miluješ, když se vůbec nestaráš o to, co říká.

Jednou jsem četl příběh muže, který přežil výbuch, který ho oslepil. Zkoušel číst pomocí Braillova písma, ale nervy v jeho prstech nefungovaly správně. Náhodou se dotkl Braillova písma svým jazykem a zjistil, že může číst takto. V době, kdy byla tato zpráva napsána, přečetl už několikrát Bibli svým jazykem. Na co se chceš vymluvit ty?

„Nemám čas.“

Všichni rádi poukazujeme na to, jak jsme zaneprázdnění, protože to nám dává pocit důležitosti. Pokud si povzdechne a řekneme, že máme opravdu hodně práce, lidé kolem nás si budou myslet, že jsme důležití. Pokud ale tvrdíme, že jsme příliš zaneprázdnění Bohem, lžeme.

Ve skutečnosti se nám vždycky podaří udělat to, co udělat chceme. Mám pravdu, protože každý den se potřebuješ najíst a také každý den jíš. A protože naslouchání Stvořiteli vesmíru je důležitější než fyzický pokrm, nepochybně můžeš Boží slovo zahrnout do svého života. Pokud ty nyní nezačleníš Boha svého života, Bůh tě později začlení do pekla. Způsob,

jakým využíváš svůj čas, říká mnoho o tom, co je pro tebe opravdu důležité. Nebe není pro lidi, kteří nemají na Boha čas.

Moje žena je hodně zaneprázdněná, ale naučila se poslouchat namluvenou Bibli. Nedávno si uvědomila, že slyšela list Římanům více než stokrát. Když pracuje svými rukama, poslouchá. Když jde spát, poslouchá. Když se v noci probudí, poslouchá ještě víc. Než vstane, často opět poslouchá.

Přiznej si, že ve skutečnosti nejdeš do Písma, protože nechceš.

„Nerozumím tomu.“

Je frustrující číst něco, čemu nerozumíme. Kdybyste mi například každý den dávali k přečtení vědecký článek, trpěl bych. Co jednomu připadá jako plevel, může být pro druhého květinou. To je jasné.

Možná můžete zkusit používat nějaký jiný překlad Bible, kterému budete lépe rozumět. Víím, že jsou lidé, kteří tvrdí, že jenom starý překlad Bible, je ten jediný správný. Ale není ve skutečnosti smyslem Bible, abychom jí rozuměli? Starý překlad Bible byl dobrý a moderní v sedmnáctém století. Dnes jsou jiné dobré překlady. A zatímco budete čekat, než vám takový překlad přijde poštou domů, můžete ho zadarmo číst na počítači nebo v mobilní aplikaci.

Kromě toho si také musíte uvědomit, že není nikdo, kdo by rozuměl úplně všemu, co je v Bibli. Bůh se o to postaral. Myslím tím to, že Bible nikdy nezestárne, protože je napsaná takovým způsobem, že z ní můžete stále čerpat, jak rostete ve zralosti. Já čtu Bibli už padesát let, a s přibývajícími lety ji čtu se stále větším zájmem. Začněte s knihami jako je Matouš, Marek, Lukáš, Jan nebo Skutky – jsou to knihy, které vyprávějí příběh evangelia. A až je dočtete, bude pro vás mnohem snazší porozumět dalším biblickým knihám.

Jste-li křesťané, musíte mít nějakou schopnost porozumění. Ježíš řekl: „Kdo má, tomu bude dáno a bude mít ještě víc; ale kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.“ (Mt 13,12).

„Je to nudné.“

Mohu jen říct, že taková slova ukazují spíš na nevěřícího člověka než na věřícího. Jestliže tvrdíš, že považuješ Krista za natolik přitažlivého, že jsi mu dal celý svůj život a celou svou budoucnost, jak můžeš říkat, že to, co je o něm a od něj, tě nudí? Takže musíš znovu na prvním místě prozkoumat, zda jsi doopravdy křesťanem! V tom ti nejlépe pomůže, když se donutíš ponořit se do Bible.

Pozoroval jsi někdy dítě u bazénu? Nejdřív si namočí palec nohy a uteče pryč. Je si jisté, že do té vody nechce. Ale s určitým povzbuzením jde, a stoupne si na první schůdek. A potom sestoupí na další. A po nějaké době je těžké donutit ho z bazénu vylézt. Podobné je to s věřícím, který se potřebuje donutit k tomu, aby vyzkoušel Boží slovo a zjistil, zda Boží slovo je to skutečně to, co miluje.

Takže začni číst svou Bibli, zpočátku třeba jen deset minut denně a odhod' všechny své výmluvy!

KRISTOVO PŘÁTELSTVÍ

Arthur W. Pink

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Kolik z vás už slyšelo nebo četlo kázání na toto téma?

Kolik z Božích lidí přemýšlí o Kristu z hlediska tohoto požehnaného vztahu? Kristus je nejlepším přítelem, kterého křesťan má, a je to jeho výsada i povinnost ho za něj považovat. Podporu tohoto tvrzení nacházíme v následujících textech Písma:

„... některý přítel přilnul víc než bratr.“ (Př 18,24),

a to se nemůže vztahovat na nikoho jiného než na Pána Ježíše.

„...Takový je milý můj, takový je můj přítel, jeruzalémské dcery.“ (Pís 5,16)

Tak mluví jeho choť, to je svědectví církve, kdy hlásá tento nejbližší vztah. Přidejte k tomu svědectví Nového zákona, kde byl Kristus nazván přítelem „celníků a hříšníků“ (Lk 7,34).

Mnohé a různé jsou vztahy, v nichž se Kristus hlásí k věřícímu, a ten jen ztrácí, pokud ho v jediném z nich ignoruje. Kristus je Bůh, Pán, hlava, Spasitel církve. Oficiálně je naším prorokem, knězem a králem, osobně je naším příbuzným-zachráncem, naším přímluvcem, naším přítelem. Tento titul vyjadřuje blízké spojení mezi Pánem Ježíšem a věřícími. Jsou, jako kdyby je poháněla jen jedna duše, a skutečně, činí to jeden a ten samý duch, neboť „kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch.“ (1K 6,17). „Kristus má bližší vztah k církvi než bratr – je jejím manželem, jejím důvěrným přítelem.“ (John Gill)

„vždyť jsme údy jeho těla.“ (Ef 5,30)

Ale ani tyto vztahy nedokážou plně vyjádřit tu blízkost, duchovní jednotu a nerozbitné spojení mezi Kristem a jeho lidem. Zde k němu

máme ten nejsvobodnější přístup a nejintimnější společenství s ním. Zapřít Krista znamená ignorovat skutečnost, že je naším nejlepším přítelem.

„... některý přítel přilnul víc než bratr.“ Tento rozkošný titul nejenže vyjadřuje blízký vztah mezi ním a jeho vykoupenými, ale také náklonnost, kterou vůči nim chová. Nic ji nezchladilo, nezchladí ani nemůže zchladit, nic neuhasí její tryskání.

„... miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce.“ (J 13,1)

Tento požehnaný titul vypráví o soucitu, který má vůči svému lidu ve všem jeho utrpení, pokušení a slabostech.

„Každým jejich soužením byl sužován...; svou láskou a shovívavostí je vykupoval, bral je na svá ramena a nosil je po všechny dny dávné.“ (Iz 63,9)

Jaké projevy jeho přátelství! Ten titul také mluví o jeho hlubokých starostech o naše zájmy. Má na srdci naše nejvyšší blaho. Proto slíbil:

„... už jim nepřestanu prokazovat dobro...“ (Jr 32,40)

Zamyslete se hlouběji nad znamenitostmi našeho nejlepšího přítele: Kristus je dávný přítel. Starých přátel si vysoce ceníme. Pán Ježíše byl naším přítelem, když jsme byli jeho nepřáteli! Padli jsme v Adamovi, ale on nás nepřestal milovat. Místo toho se stal posledním Adamem, aby nás zachránil a položil „život za své přátele.“ (J 15,13). Poslal své služebníky kázat nám evangelium, ale my jsme ho odmítli. I přestože jsme bloudili cestami bláhovosti, rozhodl se nás zachránit a dohlížel na nás. Uprostřed našeho hřešení a zahrávání si se smrtí nás zajal svou milostí a svou láskou přemohl naše nepřátelství a získal si naše srdce.

Kristus je stálým přítelem, Tím, kdo miluje „v každíčkém čase“ (Př 17,17). Nepřestává být naším přítelem přes všechny životní zvraty, není žádným přítelem do pohody, který nás zklame, když ho potřebujeme nejvíce. Je naším přítelem v dobách nesnází, stejně jako ve dnech

blahobytu. Nechoval se tak snad k Petrovi? Je naše „pomoc v soužení vždy velmi osvědčená“ (Ž 46,2) a dokazuje to svou přetrvávající milostí. Ani naše přestoupení od nás neodvrátí Jeho soucit, i tehdy jedná jako přítel.

„... Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého.“ (J 2,1)

Kristus je věrný přítel. Jeho milost se neprojevuje na úkor jeho spravedlnosti a jeho milosrdenství neignorují požadavky svatosti. Kristus má vždy na zřeteli Boží slávu i nejvyšší dobro svého lidu. „Věrně jsou míněny šlehy od milujícího...“ (Př 27,6). Skutečný přítel koná svou povinnost, když ukazuje na mé chyby. V tomto ohledu se i Kristus má přátelsky (Př 18,24 KRAL). Často říká každému z nás: „Mám proti tobě...“ (Zj 2,14) – a napomene nás skrze své Slovo, usvědčí naše svědomí svým Duchem a napraví nás svou prozřetelností, abychom měli „podíl na jeho svatosti“ (Žd 12,10).

Kristus je mocný přítel. Je ochoten a schopen nám pomoci. Někteří pozemští přátelé mohou mít touhu nám v hodině naší potřeby pomoci, ale postrádají prostředky. Ne tak náš nebeský přítel. Má srdce ku pomoci i moc. Je majitelem „nevystižitelného bohatství“ a vše, co má, nám je k dispozici. „Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim...“ (J 17,22). Máme přítele u dvora, neboť Kristus používá svůj vliv na Otce v náš prospěch. „... je stále živ a přimlouvá se“ za nás (Žd 7,25). Nemůže nastat žádná situace, na kterou by nestačily Kristovy zdroje.

Kristus je věčným přítelem. Neopouští nás v hodině krize. „I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty...“ (Ž 23,4)

Ani smrt nás nevzdálí od tohoto přítele, který „přilnul víc než bratr“, neboť s ním budeme ještě toho dne v ráji. Smrt nás odděluje od těch na zemi, ale až odejdeme „z těla“, budeme „doma u Pána“ (2K 5,8). A v budoucnosti se Kristus ukáže jako náš přítel, až řekne: „Vejdí a raduj se u svého Pána.“

Když je Kristus křesťanům takovým přítelem, co následuje? Reakcí na přátelství by mělo být přátelství! Jinak řečeno, neměl by z nás jít žádný chlad, odtažitost, obavy, váhavost. Naopak, měli bychom svobodně využívat takovou výsadu. Měli bychom se v něm radovat. Protože je věrný přítel, můžeme mu bezpečně vyzradit tajemství našich srdcí, neboť on nikdy nezradí naší důvěru. Ale jeho přátelství také ukládá určité závazky – těšit ho a prosazovat jeho věc a každodenně vyhledávat jeho radu.

Z připravované knihy Střípky poznání Krista.

JAK SE PROJEVUJE PODŘÍZENOST

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

- *Otroci ať ve všem poslouchají své pány. Ať jsou úslužní, neodmlouvají, ať nic nezpronevěří a jsou naprosto spolehliví. (Tt 2,9-10)*

Poslušnost, nebo podřízenost je tady představena čtyřmi způsoby. Charakter proměňovaný mocí evangelia Pána Ježíše Krista se projeví v jednání člověka. Už jsme to viděli na všech skupinách, o nichž jsme mluvili – ať se jednalo o starší muže, starší ženy, mladší ženy nebo mladší muže. Proměněný charakter, Kristův charakter má být vidět i na životě otrocka. Mimochodem to nám ukazuje, že nezáleží na vnějších okolnostech, v nichž se nacházíme. Nezáleží tolik na tom, co se děje kolem nás, ale na tom, co Bůh dělá v nás a skrze nás. Jsou tady věci, které vycházejí z nitra člověka, z proměněného srdce, které mění naše jednání, mluvení, myšlení, dívání se i poslouchání – mění vnější projev člověka. Nezačíná to venku, ale uvnitř. Začíná to v srdci, které se upíná na Pána Ježíše Krista a proměňuje se do jeho podoby. Proměna nikdy nemůže být způsobena zvenku dovnitř, ale vždycky musí vycházet zevnitř, z nového srdce. Proto Pavel napsal, že „nezáleží na obřezanosti ani neobřezanosti, nýbrž jen na novém stvoření“ (Ga 6,15). Církev na Krétě vypadaly navenek v podstatě pohansky. Proto bylo třeba ustanovit starší a starší měli povzbuzovat ve zdravém učení i usvědčovat odpůrce, protože podle Pavla tam bylo „mnoho těch, kteří se nepodřizují, vedou prázdné řeči a svádějí lidi: jsou to hlavně ti, kteří lpí na obřizce“ (Tt 1,10). Byli tu lidé, kteří lpěli na vnějších věcech, ale s neproměněným nitrem. Pavel o nich mluví jako o nevěřících, i když oni sami o sobě prohlašovali, že znají Boha (Tt 1,16). Starší i Titus měli učit zdravé učení, které vede ke Kristu a z moci Ducha svatého proměňuje charakter člověka. Z pyšného a tvrdého člověka dělá pokorného člověka,

který se ochotně podřizuje druhým. Jak to vypadá? Pavel to popisuje na osobě otroka a my se na to můžeme dívat s vědomím toho, že všichni jsme otroky Pána Ježíše Krista, protože on nás vykoupil, svou obětí nás koupil do svého vlastnictví, zaplatil za nás, takže patříme jen jemu.

První charakteristika, kterou Pavel uvádí, říká, že otrok má:

Být úslužný

Ekumenický překlad nám tady říká, *ať jsou úslužní*. Slovo, které je v originále mluví o tom, že mají být příjemní nebo milí. Nejsou to žádní morousové nebo hulváti, nejsou to arogantní a pyšní lidé, nejsou to lidé, které se bojíte oslovit, protože se na vás možná snesou hromy a blesky, ale jsou to lidé pokorní, příjemní, milí. V kombinaci s podřízeností jsou to skutečně lidé úslužní v tom nejlepší slova smyslu. Mají prostě být tím, čím skutečně jsou – mají to být služebníci, ochotní, pokorní, podřízení. Mají sloužit tak, jako sloužil Kristus. Vzpomeňte si, jak umyl nohy svým učedníkům! To byla pokorná, ochotná, laskavá služba. A poslechněte si, co napsal Lukáš o prvních křesťanech v Jeruzalémě:

- *Chválili Boha a byli všemu lidu milí. (Sk 2,47)*

To byli skuteční služebníci! Ačkoliv nebyli otroky lidí, stali se otroky Ježíše Krista a to je vedlo k ochotné službě druhým. Nikdo je nemusel přemlouvat, nemusel na ně tlačit, nemusel je motivovat, ale Boží slovo v jejich životech dělalo svou práci a tito lidé byli radostným a příjemným svědectvím pro své okolí. To je služba v plnosti Ducha svatého:

- *Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého. Kdo takto slouží Kristu, je milý Bohu a lidé si ho váží. (Ř 14,17-18)*

Kdo je milý Bohu, bude milý také lidem. Takový člověk na prvním místě ve svém životě hledá Boží tvář, usiluje o to, aby žil s Kristem, aby se sytil jeho Slovem a trávil čas v jeho blízkosti. To je člověk, který přináší sám sebe, jako:

- ... živou, svatou, Bohu *milou* obětí; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu *milé* a dokonalé. (Ř 12,1-2)

Jak poznáte, co je Bohu milé a co skutečně slouží druhým lidem? Jak poznáte, co je dobré pro lidi kolem vás, čím jim máte sloužit, co jim bude prospěšné a z čeho budou mít opravdový užitek? Musíte jít do Písma a proměnit svou mysl Božím slovem. Viděli jsme první křesťany v Jeruzalémě, že byli všemu lidu milí – a vzpomeňte si, co dělali: „vytrvale poslouchali učení apoštolů“ (Sk 2,42). Úslužnost, příjemnost se bude projevat v jednání a v postojích člověka. Je to známka opravdové zbožnosti a podřízenosti. K ní patří další charakteristika:

Neodmlouvat

- *Ať jsou úslužní, neodmlouvají ... (Tt 2,9)*

Na jiném místě apoštol Pavel píše křesťanům, aby všechno dělali bez reptání (Fp 2,14). Slovo, které Pavel používá v listu Titovi, nese význam vzdoru, odporu, vzpurnosti a nepoddajnosti. Je to přesně to, co vidíme u dětí, které nejsou vychovávány a ukázněny – neustále odmlouvají, vynucují si svou vůli, odmítají se podřídit a poslechnout. My dospělí jsme v tom mnohem šikovnější než děti a ačkoliv děláme mnohdy totéž, dokážeme to mnohem lépe zamaskovat.

Takovým příkladem z Písma může být Mojžíš, kterému Bůh řekl, že ho pošle do Egypta, aby odtud vyvedl Boží lid. Vzpomínáte si na ten rozhovor? Bůh posílá Mojžíše, ale on neustále něco namítá! Kdo jsem já (Ex 3,11)? Vždyť mi neuvěří (Ex 3,13). Neposlechnou mě (Ex 4,1). Nejsem výmluvný člověk (Ex 4,10). A nakonec Mojžíš úplně odmítá Boží příkaz a říká:

- *Prosím, Panovníku, pošli si, koho chceš. (Ex 4,13)*

Je mnoho výmluv, které jsme ochotni si vymyslet, abychom nemuseli dělat to, co chce Bůh, abychom nemuseli plnit své povinnosti v rodině,

doma, v práci, ve škole, v církvi... Je to vzdor, vzpoura, která se projevuje slovy i činy. Ruku v ruce s odmlouváním vidíme další výzvu:

Nezpronevěřit

- *... ať nic nezpronevěří ... (Tt 2,10)*

To je přesný překlad toho, co nacházíme v originálním textu. Zpronevěra je vždycky krádež, ale má trochu jinou podobu než to, že někdo jde, vezme si něco, co mu nepatří a nechá si to. Zpronevěra znamená, že někdo špatně hospodaří s tím, co mu bylo svěřeno. Někdy otroci mohli mít nějaké osobní vlastnictví, a mohlo se stát, že okrádali své pány a brali si pro sebe. Ale zpronevěra je rafinovanější. Otroek mohl být správcem pánova majetku, správcem pánovy domácnosti, mohla mu být svěřena zodpovědnost za nějakou práci – a zpronevěra znamenala, že z toho, co mu bylo svěřeno, získával nějaké výhody na úkor svého pána – ať již hmotné nebo nehmotné. O zpronevěře bychom měli přemýšlet v kontextu toho, co Pán Ježíš řekl zákoníkům a farizeům, když přišli, aby ho zkoušeli:

- *„Je dovoleno dávat daň císaři, nebo ne?“ Ale Ježíš poznal jejich zlý úmysl a řekl: „Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz daně!“ Podali mu denár. On jim řekl: „Čí je tento obraz a nápis?“ Odpověděli: „Císařův.“ Tu jim řekl: „Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, co je Boží, dejte Bohu.“ (Mt 22,17-21)*

To je biblický princip, který se týká věrnosti! Proto Pavel napsal:

- *Dávejte každému, co jste povinni: daň, komu daň; clo, komu clo; úctu, komu úctu; čest, komu čest. (Ř 13,7)*

Co patří Bohu, dejte Bohu – a pamatujte na to, že jste byli vykoupeni a nepatříte sami sobě, a co patří lidem, dejte lidem. Potom budete věrnými služebníky, kteří nic nezpronevěří. Tato charakteristika nás vede k další:

Prokazovat pravou věrnost

- *... ať nic nezpronevěří a jsou naprosto spolehliví ... (Tt 2,10)*

Kralický překlad je na tomto místě velmi přesný, když říká „ve všem věrnosti pravé dokazující“. V originálním textu je slovo *pistis*, které se překládá také jako víra, ale v kontextu jako je tento je mnohem vhodnější a lepší přeložit ho jako věrnost. A to vyjádření ukazuje přesně na to, o čem mluví ekumenický překlad – ať jsou naprosto, tedy ve všem, spolehliví. Spolehlivost, věrnost, to je typická vlastnost správců. Je to ovoce Ducha svatého (Ga 5,22) a je to také typická charakteristika zbožného člověka.

- *... a co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěř to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase jiné. (2Tm 2,2)*

Stálost, trpělivost, vytrvalost, odvaha, vážnost, hloubka – to všechno jsou věci, které jsou spojené s věrností. Tím má být známý otrok, který je křesťanem. Tím má být známý také křesťan, který není otrokem člověka, ale je oddaným otrokem Ježíše Krista. Věrnost Božím věcem, věrnost Kristu a jeho Slovu – to je něco, čím se, moji milí, máme prokazovat vůči lidem kolem nás. Odtud, ze vztahu s Pánem Ježíšem Kristem, všechna naše věrnost a spolehlivost pramení.

V našem životě to začíná věrností, spolehlivostí v malých věcech, jako je zachování daného slova, jako je věrnost v rodině, v manželství, v práci... Křesťane, jsi člověkem, na kterého se mohou druzí lidé spolehnout? Mohou se spolehnout na tvé slovo? Stačí se zaručit podáním ruky? Jste spolehliví v tom, jak nakládáte s tím, co vám Bůh svěřil? Někomu více, jinému méně, ale každému něco?

- *Jestliže jste nespravedlivě ani nespravedlivý majetek, kdo vám svěří to pravé bohatství? (Lk 16,11)*

STESK PO PRAVÉ VLASTI (ŽD 11,13-16)

Steven Cole

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Jeden pastor potkal tři chlapce a ptal se jich: „Chcete jít do nebe?“ „Já ne,“ ozval se jeden. Pastor byl v šoku: „Ty nechceš přijít do nebe, až umřeš?“ „Jo, až umřu? No jasně, to jo!“ opáčil kluk. „Já myslel, že dáváte dohromady lidi, co by tam šli *hned teď!*“ Většina z nás pravděpodobně jeho pocity ohledně nebe sdílí. Jednoho dne bude pěkné se tam dostat, ale zrovna teď moc nemáme zájem. Ono je nám docela fajn tady na zemi. A navíc, kdybychom měli být upřímní, asi bychom přiznali, že nebe nám připadá tak trochu nudné. Gary Larson to znázornil kresleným vtipem ze série *Far Side*. Chlápek v bílém, s křídly na zádech a svatozáří nad hlavou sedí sám na obláčku a říká si: „... 'sem si s sebou měl vzít nákej časák...“

Autor Listu Židům ovšem tyto nezáživné obrazy nebe odmítá a ukazuje, že věřící se na zemi nemohou pohodlně zabydlet, protože se tu nikdy nebudou cítit doma. Vyznávají, že „jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci“ (11,13). A místo aby nebe vnímali jako vítaný bonus poté, co si užili života tady dole, ukazuje, že věřící po nebi *touží*. Stýská se jim „po lepší vlasti, po vlasti nebeské“ (11,16). Náš text učí, že:

My, kdo žijeme a umíráme ve víře, jsme na této zemi ve vyhnanství a toužíme po své pravé vlasti v nebi.

Henry Francis Lyte, autor textů duchovních písní, to vyjádřil takto (H. F. Lyte; v: F. F. Bruce: *Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 306): „Hledat své štěstí nebo skládat své naděje v kraji, jako je tento – to není nic pro mne. Já hledám město, jež nebylo vystavěno rukama; prahnu po zemi neposkvrněné hříchem.“ V naší době se až příliš klade důraz na to, jak si užít života tady a teď, a ne dost na slíbené radosti nebe. A tak mnozí

z těch, kdo vyznávají Krista jako Spasitele, žijí s myslí zaměřenou na pozemské věci, a ne na to, co je nad námi (Ko 3,1-4). Jsou motivováni spíš k tomu, aby shromažďovali poklady na zemi, než aby si ukládali poklady v nebi. Soustřeďujeme se spíš na to, co pro nás Kristus může udělat teď a tady. Nebe je vítaný bonus navrch, jenže náš každodenní život se tím neřídí. Ale měl by!

Jak jsme viděli, původní čtenáři listu byli pod hrozbou pronásledování v pokušení vrátit se ke svému židovskému náboženství. V tomto kontextu se dá z našeho textu vyvodit, že vrátit se zpátky k judaismu by bylo, jako kdyby se Abraham, Izák a Jákob chtěli vrátit zpátky do Mezopotámie a natrvalo se tam usadit. Bůh jim slíbil novou vlast, kanaánskou zemi. Oni však byli lidmi víry a proto za tímto slibem neviděli jen kus nemovitého majetku, ale vyhlíželi *nebeskou* vlast, kterou pro ně Bůh připravil. Všichni zemřeli „*podle víry*“ (doslovný překlad 11,13). Víra byla převládajícím rysem jejich životů až do okamžiku smrti. Nikdo z nich se nedočkal uskutečnění slibu o kanaánské zemi ani slibu o nespočetném potomstvu. Sami sebe vnímali jako cizince, kteří žijí na zemi jako ve vyhnanství. Kdyby byli o Božím slibu pochybovali, vždycky se mohli vrátit do své někdejší vlasti. „Ale oni toužili po lepší vlasti, po vlasti nebeské“ (11,16). A proto zemřeli dobře, „v souladu s vírou“ v dosud nenaplněné, nespátřené Boží sliby. Proto jsou pro nás příkladem, jak žít a umírat podle víry jako cizinci na této zemi, kterým se *stýská* po lepší vlasti v nebi. Náš text má dva hlavní body:

1. MY, KDO ŽIJEME A UMÍRÁME VE VÍŘE, JSME NA TÉTO ZEMI CIZINCI VE VYHNANSTVÍ (11,13-15).

Tito lidé víry vyznávali, „že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci“. To je narážka na 1. Mojžíšovu 23:4, kde Abraham říká Chetejcům, když od nich chce koupit pozemek, kde by mohl pohřbít Sárů: „Jsem tu u vás host a přistěhovalec.“ Když se Jákob na sklonku života setkal s faraónem,

dvakrát označil svůj život jako „putování“ (Gn 47,9). V našem textu jsou zmíněny tři stránky poutnického života:

A. Cizinci, kteří jsou na této zemi ve vyhnanství, Boží sliby zahlédli a pozdravili jen zdálky.

Z této věty plynou čtyři věci:

1) Boží sliby musíme *zahlédnout*.

Než Božím slibům *uvěříme*, musíme je *vidět*. Abychom je uviděli, musí Bůh otevřít naše nevidomé duchovní oči (Mt 13,11-15). Jak vysvětluje Pavel: „Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím“ (2K 4,4). Máme-li být schopni vidět duchovní věci, je zapotřebí, aby „Bůh, který řekl ‚ze tmy ať zazáří světlo‘, osvětlil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově“ (2K 4,6). Víra, která je Božím darem (Ef 2,8-9), nám dokazuje neviditelné skutečnosti (Žd 11,1) tím, že je přenáší do světa naší přítomné zkušenosti. V tomto smyslu zajásal Abraham, že viděl Ježíšův den; „spatřil jej a zaradoval se“ (J 8,56). Osobní vztah s Bohem začíná v okamžiku, kdy vám otevře oči, abyste *viděli* to, co slibuje v Ježíši Kristu, totiž že kdokoli v něho věří, má věčný život (J 3,16). Pokud jste to nikdy neviděli, přečtěte si Janovo evangelium s modlitbou: „Pane, otevři mé oči, abych viděl slávu Ježíše Krista.“

2) Boží sliby musíme *pozdravit*.

Patriarchové Boží sliby *spatřili*, a pak je *přivítali*. Přivítali Boží sliby s otevřenou náručí. Přijali Boží sliby ve svém životě se stejným nadšením, s jakým ve svých stanech přijímali hosty. Udělali jste to? *Přivítali* jste ve svém životě Ježíše Krista jako Pána a Spasitele? S takovým nadšením, jako kdyby to byl dávno ztracený přítel? Pokud vám Bůh otevřel oči pro vaši skutečnou situaci provinilého hříšníka před jeho spravedlností a pro slávu Spasitele, jenž nesl trest, který jste si zasloužili vy, pak se k němu vrhnete, abyste ho ve svém životě *přivítali* co nejsrdečněji!

3) Boží sliby můžeme zahlédnout a pozdravit *jen zdálky*.

Co to znamená? Zdůrazňuje to úvodní sdělení verše, že tito lidé zemřeli ve víře, „i když se splnění slibů nedožili“. V Židům 6,15 se ale říká: „A protože byl Abraham trpělivý, dosáhl splnění Božího slibu.“ A podle 11,17 se Abrahamovi „dostalo zaslíbení“. V jakém smyslu se tedy jeho splnění nedožil nebo ho zahlédl jen z dálky? Autor má na mysli, že patriarchové se nedočkali úplného uskutečnění Božích slibů v tomto životě. Dostali jenom ochutnat. Abraham a Sára se nakonec dožili narození slíbeného syna Izáka. Abraham ale zemřel s pouhými dvěma dědici zaslíbení, Izákem a Jákobem, které bylo sotva možno pokládat za nespočetný národ! Izák vlastnil v Kenaánu pár studní a nějaké ty pastviny pro svá stáda. Pořád ale bydlel ve stanu a v žádném významném smyslu dědicem celé země nebyl. Jákob zemřel s asi sedmdesáti potomky, včetně jeho synů, kteří se stali praotci dvanácti kmenů Izraele. Kvůli hladomoru se ale z Kenaánu museli odstěhovat do Egypta. Patriarchové si tedy vyzkoušeli, jak chutná naplnění Božích slibů, ale přivítali je jen zdálky.

Totéž platí o všech věřících. Bůh nám slíbil věčný život, a přesto – stejně jako patriarchové – *všichni umřeme* (pokud se nedožijeme Pánova návratu). Epitafy jako Židům 11,13 jsou světu k smíchu: „Ve víře zemřeli!“ To je tedy fór! Tomu se říká těšínská jablíčka! Svět hlásá: „Já chci záruku na ruku *ted' a tady*, ne sliby chyby jednou v nebi!“ C. S. Lewis k tomu ale správně podotýká (*The Problem of Pain* [Macmillan], s. 132-133): *Písmo i tradice mají ve zvyku klást proti pozemským utrpením na druhou miskou vah nebeské radosti a žádné řešení problému bolesti, které to nedělá, nemůžeme označit jako křesťanské. V dnešní době nám působí veliké rozpaky se o nebi vůbec zmiňovat. Obáváme se posměšků o „koláčcích na obláčcích“... Jenže „koláčky na obláčcích“ tam buď jsou, nebo nejsou. Pokud nejsou, je křesťanství nepravdivé, protože jeho látka je tímto učením protkána skrz naskrz. Boží sliby tedy musíme vidět a přivítat, i když to v tomto životě můžeme udělat jen na dálku.*

4) Když zdálky zahlédneme a pozdravíme Boží sliby, stáváme se pro tento svět cizinci.

Důvodem, proč Abraham opustil rodné město a vystěhoval se do Kenaánu, bylo to, že viděl a přivítal Boží sliby. Kdyby si jich nevšímal, žil by stále ve své vlasti, kde mohl splynout s ostatními. Ale protože věřil Bohu a uposlechl jeho povolání, opustil rodinu a přátele, aby „žil v zemi zaslíbené jako cizinec“ a „bydlil ve stanech s Izákem a Jákobem, pro které platilo totéž zaslíbení“ (11,9). To, že Abraham zahlédl a pozdravil Boží sliby, obrátilo zbytek jeho života na této zemi *vzhůru nohama*. Místo aby mezi ostatní zapadl, byl nyní odlišný. Když Abraham a jeho rodina procházeli kolem kenaánských vesnic nebo někde za městem rozbíjeli tábor, lidé se zastavovali a civěli na ně: „Co je to za lidi? Odkud sem přišli? Proč vypadají tak divně? Co tady dělají? Co od nás chtějí? Pozor na ně! Kdo ví, jestli nejsou nebezpeční!“

Připadali jste si někdy, že někam nepatříte? Já s Marlou jsme se tak cítili, když jsme navštívili východní Evropu. Můžete se snažit zapadnout, ale vždycky vyčníváte, protože *jste* jiní. Nemluvíte jazykem místních lidí. Nepřečtete si informační nápisy ani noviny. Neznáte jejich peníze. Jste nápadní svým vzhledem. Nechápete a nesdílíte spoustu jejich zvyklostí. Zdejší věřící jsou sice velice přátelští a pohostinní a dělají všechno proto, abyste se cítili vítáni, ale pořád zůstáváte cizinci. Jako od křesťanů se od nás *očekává*, že si takhle budeme připadat v tomto zlém světě. *Neměli bychom* do něj zapadat! Svět usiluje o jiné cíle a o jiná potěšení než my. Svět se směje vtipům a filmovým scénám, které se nám přičí. Svět žije jen pro tento život, my žijeme pro věčnost. Svět žije, jako kdyby Bůh nebyl, my žijeme tak, abychom se líbili Bohu, který zná každý náš motiv i myšlenku. Lidé ze světa by neměli být schopni nás chápat, protože my uvažujeme, jednáme a žijeme úplně jinak než oni.

Když jsme před týdnem jeli s Marlou do Kalifornie navštívit mou rodinu, přesпали jsme v Nevadě v jednom hotelu, který patřil k herně. (Ubytování tam přišlo *skutečně* lacino!) Byla středa a rozlehlé parkoviště bylo přecpané auty a karavany. Uvnitř seděly v tranzu u řinčících herních automatů stovky převážně starších občanů. Marla se mnou vůbec odmítla jít dovnitř,

když jsem nás šel přihlásit, takže jsem tam byl sám a připadal jsem si mezi těmi lidmi naprosto cize. Proč? Protože jsem díky Boží milosti obdržel a přivítal jeho slib věčného života v Ježíši Kristu.

B. Cizinci, kteří jsou na této zemi ve vyhnanství, mohou ostatním vyprávět o své pravé vlasti.

Praotcové vyznávali, „že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci. Tím dávají najevo, že po pravé vlasti teprve touží“ (11,13b-14). „Vyznávat“ souvisí s mluvením; „dávat najevo“ je v řečtině odvozeno od slova, které znamená „předvést“, a možná v sobě nese významový odstín, který souvisí s životním stylem či jednáním. „Vlast“ znamená „rodná země“ či „domovina“. Jak vysvětloval Pavel (Fp 3,19-20), nejsme jako ti, jejichž „koncem je zahynutí, jejich bohem břicho a jejich chloubou to, zač by se měli stydět, neboť smýšlejí přízemně.“ My „máme občanství v nebesích“! Protože jsme odjinud, mluvíme a jednáme jinak než rodáci tohoto světa. Když vidí, že jsme jiní, měli bychom být připraveni jim vysvětlit, proč jsme jiní (1Pt 3,15). Řekněte jim, že Bůh slíbil nebe každému, kdo věří v Krista, aby se k nám na pouti za naší novou, nebeskou vlastí mohli připojit.

C. Cizinci, kteří jsou na této zemi ve vyhnanství, se nemohou vrátit tam, odkud přišli.

Autor píše lidem, kteří ve svém novém křesťanském životě čelili těžkým zkouškám. Byli v pokušení vrátit se ke svému starému náboženství. Proto poukazuje na to, že kdyby patriarchové usilovali o pozemské dědictví, mohli se vždycky vrátit do Mezopotámie. Životní podmínky v jejich někdejší vlasti byly pravděpodobně mnohem rozvinutější než v Kenaánu. Kdyby se vrátili, jejich příbuzní a přátelé by je uvítali s otevřenou náručí, zatímco v Kenaánu si je lidé drželi od těla. Oni ovšem navzdory těmto obtížím vytrvali a nevrátili se, protože hledali lepší vlast – nebeskou vlast. Pravda, Abraham poslal do staré vlasti svého služebníka, aby odtamtud přivedl nevěstu pro Izáka. Ale přísně mu zakázal, aby tam s sebou odvedl

Izáka (Gn 24,6.8). Jákob do své pravlasti uprchl před Ezauovým vražedným hněvem a zůstal tam dvacet let. Ale nikdy to pro něj nebyla skutečná vlast. Lábanovi řekl: „Propust' mě, abych mohl odejít do svého domova a do své země“ (Gn 30,25).

Pro nás z toho plyne, že jako věřící se musíme rozejít se svým starým životem a se světem. Žijeme *ve* světě, ale nesmíme být *ze* světa (J 17,14-18). Tak jako Kaldejský Ur, i dnešní svět je často rafinovaný a moderní. Církev působí dojmem, že je staromódní a nedrží krok s nejnovějšími trendy. Zvlášť když pro svou víru čelíme těžkostem, můžeme být v pokušení vrátit se do světa. Ale udělat to by znamenalo odvrátit se od Božích zaslíbení v Kristu. Vrátit se *nemůžeme!* A proč nemůžeme?

2. MY, KDO ŽIJEME A UMÍRÁME VE VÍŘE, TOUŽÍME PO SVÉ PRAVÉ A LEPŠÍ VLASTI V NEBI, KTEROU PRO NÁS PŘIPRAVIL BŮH (11,16).

Ve verši 11,16 jsou čtyři motivy, o kterých se už mohu jen letmo zmínit: vlast, která je lepší; město, které je připraveno; touha, která hledá, a Bůh, který se nestydí.

A. Nebeská vlast je lepší.

Na mnoho svých otázek o nebi odpovědi neznáme, ale zato víme docela jistě, že nebe bude *daleko lepší* než ten nejlepší život, jaký si dovedeme představit na této zemi. Každý problém, se kterým se tady na zemi potýkáme, je následek pádu lidského pokolení do hříchu. V nebi nebude žádná kletba: smrt, zármutek, žal ani bolest (Zj 21,4). Pomyslete na to, kolik profesí a služeb nebude v nebi zapotřebí: žádní doktoři ani zdravotní sestry, žádná policie ani jiné ozbrojené síly, žádní zámečníci a žádné klíče, a nebudete potřebovat ani antivirové programy pro svůj počítač! Nebe bude krásné nad každé naše pomyslení. Zlaté ulice, zdi a brány z drahých kamenů a křišťálově čistá řeka živé vody plynoucí středem města jsou jen pozemské obrazy, které nám mají dát alespoň mlhavou představu, jak

velkolepé to bude. A nejlepší bude na nebi to, že sám Bůh bude přebývat mezi námi jako mezi svým lidem (Zj 21,3)! Nebude zapotřebí ani slunce, ani měsíc, protože v něm bude stále svítit Boží sláva.

B. Město je připraveno pro nás.

Lepší vlast a připravené město jsou jedno a totéž, jenom z různých úhlů pohledu. To je to město „s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh“ (11,10; 12,22), krásné „jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha“ (Zj 21,2). Mnozí křesťané si představují nebe jako nádherné venkovské sídlo, uzavřené v soukromí před všemi sousedy. Bible ale nebe zobrazuje jako *město*! Města v nás vyvolávají představu špinavých, zaneřáděných, zpustlých, přelidněných míst, kde každou plochu hyzdí nějaké graffiti. Nebeské město však bude čisté a svěží a nepopsatelně krásné. Pozemská města jsou nebezpečná kvůli vysoké úrovni zločinnosti. Nebeské město však bude bez hříchu. V pozemských městech musíte snášet bezohledné sousedy a neznámé hulváty. Nebeské město však bude místem blízkého a blaženého společenství lidí naplněných Kristovou láskou. Protože to bude *věčné* město, nebudete mít nikdy málo času! Protože je Bůh připravil *pro nás* (totéž slovo, „připravil“, používá Ježíš v Janovi 14,2-3), bude dokonale uspokojovat všechny naše potřeby.

C. Hledající touha je z víry.

Verš 11,14 říká, že tito poutníci „hledají vlast“ (NBK). Verš 11,16 říká, že „touží po lepší vlasti“ (NBK). Když se zamilujete, *vyhledáváte* blízkost milované osoby, protože *toužíte* po její společnosti. Tato dvě slova popisují silné motivace. Na vysoké škole jsem viděl mladé muže obtížené akademickými a studijními povinnostmi, kteří celé hodiny pracovali, aby měli na živobytí. Takový mládenec nemá ani minutu nazbyt. Pak se najednou zamiluje. Je prostě k nevíře, kde najednou vzal každý den celé hodiny, které tráví s tím úchvatným stvořením! Vyhledává ji, protože po ní touží. Máme nebe *hledat*, protože *toužíme* být s Ježíšem, který miluje naši duši. Pokud nejste ochotni měnit svůj nabitý rozvrh, abyste mohli hledat

to, co je nad vámi, kde po Boží pravici sedí Kristus (Ko 3,1), měli byste zkoumat své srdce. Možná jste ztratili svou počáteční lásku ke Spasiteli, který dal sám sebe, aby vás získal za nevěstu.

D. Náš Bůh se za nás nestydí.

Patriarchové toužili po nebeské vlasti, a proto „se Bůh za ně [doslovný překlad] nestydí, je-li nazýván jejich Bohem“ (KMS). Představa, že by se Bůh mohl stydět, je šokující. Je to řečnický obrat, který pomocí záporu vyjadřuje klad, totiž že se Bůh s radostí nechá nazývat jejich Bohem. Ale i to je šokující! Když se Bůh ukázal Mojžíšovi v hořícím keři, řekl mu: „Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův“ (Ex 3,6; srovnej Mt 22,32). I když tito muži zdaleka nebyli dokonalí, Bůh se s nimi ochotně ztotožnil. Ve skutečnosti je Bůh nejčastěji nazýván Bohem Jákobovým, ačkoli Jákob byl asi tím nejméně příkladným členem téhle trojice (Bruce, s. 307). Jan píše (1J 3,1-3): „Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha. Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.“ Potom tyto slavné pravdy uvádí do praxe: „Každý, kdo má tuto naději v něho, usiluje být čistý, tak jako on je čistý.“

ZÁVĚR

Jedno skvělé kázání Jonathana Edwardse se nazývá “The Christian Pilgrim” (Křesťanský poutník). (J. Edwards: *The Works of Jonathan Edwards* [Banner of Truth], sv. 2., s. 243-246.) Následující citaci jsem si dal pod sklo na psací stůl, abych o ní mohl často přemýšlet (s. 244): Bůh je nejvyšším dobrem rozumné bytosti; a potěšení z něj je jediným štěstím, které může uspokojit naše duše. – Jít do nebe, plně se těšit z Boha, je **nekonečně** lepší než ty nejspokojivější příjemnosti života zde. Otcové a matky, manželé, manželky či děti nebo společnost pozemských přátel jsou než stíny; avšak těšit se z Boha je podstata. Jsou než rozptýlenými paprsky; avšak Bůh je

slunce. Jsou než pramenky; avšak Bůh je zřídlo. Jsou než kapkami; avšak Bůh je oceán. – Proto je patřičné, abychom tento život trávili jen jako poutníci, již míří k nebi, neboť je patřičné, abychom hledání svého nejvyššího a pravého dobra učinili svým celoživotním úkolem, jemuž bychom měli podřizovat vše ostatní, na čem nám v životě záleží. Proč bychom se měli namáhat pro cokoli jiného či svá srdce upínat k čemukoli jinému, než pro to a k tomu, co je naším pravým cílem a skutečným štěstím? Požádejte Boha, aby vám otevřel oči pro krásu vaší pravé, nebeské vlasti. Proste ho, aby naplnil váš pohled Ježíšovou krásou, tak abyste mohli vyznat spolu se žalmistou: „Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení. Ač mé tělo i mé srdce chřadne, Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl“ (Ž 73,25-26)

OTÁZKY K DISKUZÍ

1. Co je světskost a jak se jí můžeme vyvarovat?
2. V čem spočívá rovnováha mezi požadavky, abychom se od světa odlišovali, a přitom abychom si s ním rozuměli natolik, že mu budeme schopni svědčit?
3. Jak můžeme prohlubovat svou touhu po nebi?
4. Co to (v praxi) znamená „hledat to, co je nad námi“ (Ko 3,1-4)?

JÁKOBŮV ÚTĚK (GN 28,1-22)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Dobrý den a pokoj vám. Otevíráme další kapitolu knihy Genesis. V této kapitole se už naprosto definitivně dostáváme k další postavě v Abrahamově linii – opustíme Abrahamova syna Izáka a od této kapitoly se několik následujících kapitol budeme zabývat především Izákovým mladším synem, který si od svého bratra Istivě koupil prvorozenectví – Jákobem. Pojdme se ale nejprve ztišit k modlitbě.

Jákob byl milovaný syn své matky. Boží slovo o něm říká, že to byl muž bezúhonný, mírný, spořádaný. Jeho bratr Ezau byl muž pole, lovec, který se rád toulal a hledal svou kořist. Relativně brzy – tedy ve srovnání s Jákobem – když mu bylo 40 let, tak si našel dvě pohanské ženy, s nimiž se oženil a tyto ženy způsobovaly hořké trápení jeho otci i jeho matce. Možná to byla tak trochu italská domácnost, jak říkáme, plná křiku, rozbrojů, emotivních scén – tomu by mohla napovídat scéna, kterou ztropil Ezau, když zjistil, že ho jeho bratr Jákob připravil o otcovo požehnání. Ezau byl impulsivní a divoký – prohlásil, že zabije svého bratra, kvůli tomu, co mu bratr udělal a že to udělá bez ohledu na to, že tím způsobí ohromnou bolest svému otci.

Jákob byl protikladem svého bratra – nerad se toulal, ale raději sídlil ve stanech. Nebyl divoký, ale všechno si dobře rozmyslel dopředu a zvážil následky svého jednání. Na základě této své úvahy potom jednal. Někdy nejednal úplně správně – Istivě připravil svého bratra o prvorozenectví, ale musíme pamatovat také na to, co k tomu dodává Boží slovo, že Ezau svým prvorozenectvím pohrdl! Jákob podvodem získal otcovo požehnání – požehnání, které mu patřilo, které měl dostat tak jako tak on. Jeho charakter nebyl v pořádku a potřeboval se osamostatnit. Nechodil s Bohem

a teprve po odchodu z domova – jak to uvidíme za chvíli – se začíná s Bohem více seznamovat.

1. IZÁKOVO POŽEHNÁNÍ (V. 1-5)

Předchozí kapitola ukazuje Jákoba jako člověka, kterému jde hlavně o sebe a o to, aby dosáhl svých vlastních cílů, a to bez ohledu na to, jakými to bude prostředky. Ve svých sedmdesáti sedmi letech nyní poprvé opouští domov a začíná hledat svou vlastní tvář před Bohem.

Rebeka pokračuje v manipulaci

Na konci minulé a na začátku této kapitoly vidíme dvě postavy, které hrály hlavní role v kapitole předchozí, ale u jedné z nich vidíme nápadný rozdíl. Podívejme se na konec předchozí kapitoly:

- *Izákovi pak Rebeka řekla: „Zprotivilo se mi žít s dcerami chetejskými. Vezme-li si Jákob ženu z chetejských dcer, jako jsou tyhle dcery této země, k čemu mi život?“ (Gn 27,46)*

Předchozí kapitola nám představila Rebeku v nepříliš přívětivém světle – byla zdatnou manipulátorkou, intrikářkou a špiónkou – uměla dobře odposlouchávat. Rebeka i přes všechno to, co se stalo v předchozí kapitole, pokračuje ve svém starém jednání. Znovu se pokouší manipulovat jak svým mužem Izákem, tak také svým synem Jákobem. Pod záminkou nalezení vhodné ženy, ho chce uklidit ke svému bratru Lábanovi. Ezau si usmyslel, že zabije svého bratra a Rebeka nechtěla přijít ani o jednoho ze svých synů.

Kromě toho Rebeku opravdu trápily Chetejky, s nimiž se oženil Ezau. Následující text 28. kapitoly naznačuje, že v Izákově rodině rozuměli tomu, že není správné hledat si ženu mezi Chetejkami nebo mezi jinými pohanskými ženami. Také Izák to chápal, a proto slyšel na Rebečina slova. Její slova sice znovu obsahují tu snahu dosáhnout svého, jako tomu bylo v předchozí kapitole, kde manipulovala s Jákobem, ale je v nich také něco ze zbožné touhy – touhy po tom, aby se alespoň Jákob oženil s ženou, která nebude pod Božím

prokletím, jako tomu bylo v případě chetejských žen a která především nebude jednat podle chetejských zvyků. Bůh řekl Izraelcům:

- *Až vstoupíš do země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, neuč se jednat podle ohavností oněch pronárodů. Ať se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věštec obírající se věštbami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti. Právě pro tyto ohavnosti Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyhání ony pronárody. (Dt 18,9-12)*

Jednání těchto národů bylo důvodem, proč se Bůh rozhodl je vyhladit. Jejich hříchy byly natolik odporové, že Izraelci měli vybit jak lidi, tak i zvířata. Nesmělo být ušetřeno nic živého. V době Izáka míra jejich hříchů ještě nedosáhla té plnosti, jíž dosáhla o několik set let později, přesto tyto hříchy už tehdy byly Bohu odporové. To byl důvod, proč se měli potomci Abrahama oženit v kruhu své širší rodiny.

Izák přikazuje (v. 1-2)

- *I povolal Izák Jákoba a požehnal mu. Prikázal mu: „Neber si ženu z dcer kenaanských. Odejdi do Rovin aramských do domu Betúela, otce své matky, a odtud si vezmi ženu z dcer jejího bratra Lábanu.“ (Gn 28,1-2)*

Izák posílá svého syna Jákoba ke svému tchánovi švagrovi Lábanovi. Izák slyšel na slova Rebeky, ale netušil, že se za jejími slovy skrývá ještě něco dalšího – Rebeka chtěla dostat Jákoba z dosahu Ezaua. První věta celé kapitoly je ohromující. Vzpomínáte si na Izákovo zděšení?

- *Tu se Izák roztrásl a zalomcovalo jím zděšení: Kdo to vlastně ulovil úlovek a přinesl mi jej? Ode všeho jsem pojedl ... A požehnal jsem mu! (Gn 27,33)*

O dva verše dále vysvětluje Ezauovi, co se stalo:

- *Přišel lstivě tvůj bratr a vzal ti požehnání. (Gn 27,35)*

Izák věděl, co se stalo, a my bychom se mohli domnívat, že musel mít vztek na Jákoba, podobně jako Ezau. Ale Izák nebyl bezbožný jako Ezau a

zcela jistě viděl Boží ruku nad celou touto situací. Proto se roztřásl a proto jím lomcovalo zděšení. Pochopil, že chtěl obejít Boží úradek, že se svým jednáním postavil proti samotnému Bohu. A proto také dodal: Požehnaný také zůstane (v. 33). Nyní si Izák zavolal Jákoba. A Jákob možná s obavami předstupoval před otce. Myslím, že čekal proud výčitek, možná i zlořečení, jehož se tolik obával, kdyby celá věc vyšla najevo – mimochodem, jak si mohl myslet, že něco takového najevo nevyjde? Rozumíte tomu? Znovu to ukazuje, jak nás hřích činí slepými. Místo výčitek ale Jákob dostává otcovo požehnání. Dostává také jasný příkaz ohledně své nevěsty. Jákobovi bylo 77 let a tak to vypadá, že tento příkaz přichází trochu pozdě. Ale Jákob dosud nebyl ženatý – mohli bychom říci, že se tak trochu držel máminy sukně. Nyní končí klid a bezpečí v otcovském domě.

Podobně jako to v případě Izáka udělal Abraham, tak nyní Izák posílá svého „syna zaslíbení“ ke své širší rodině, aby si odtamtud přivedl manželku. Je zde také jasný příkaz – podobně jako tomu bylo v případě Izáka – neber si ženu z dcer kenaanských. Nehledej ženu mezi pohany – takto bychom mohli parafrázovat tento Izákův příkaz pro současné křesťany. Hledej ženu mezi těmi, kdo vyznávají Ježíše Krista. Možná to bude znamenat, že se budeš ženit o dost později, než tvoji vrstevníci – Jákob se oženil s Leou o 44 let později než se oženil jeho bratr Ezau se svou první kenaanskou ženou. Možná to také bude znamenat, že budeš muset urazit dlouhých skoro tisíc kilometrů, abys našel svou ženu ve svém Cháranu – tak jako Jákob, který se musel vydat na dalekou cestu. Ale v každém případě můžete mít jistotu, že to je Boží cesta a je to cesta, kterou požehná nejen vlastní otec – jak vidíme v následujících verších, ale kterou požehná i sám Bůh, jak to vidíme v závěru kapitoly.

Izák žehná (v. 3-5)

- *Kéž ti Bůh všemohoucí požehná, rozplodí tě a rozmnoží. Bude z tebe společenství lidských pokolení. Kéž ti dá požehnání Abrahamovo, tobě i tvému potomstvu, abys obdržel zemi, v níž jsi hostem a kterou Bůh dal Abrahamovi. (Gn 28,3-4)*

Izák dává svému synovi požehnání, které je skutečně požehnáním Abrahamovým. Zatímco v předchozím požehnání, které Jákob Istivě vzal Ezauovi, se ozývalo Abrahamovo požehnání tak trochu vzdáleně, jako by Izák ani nechtěl naplno toto požehnání svému synovi dát, tak nyní – potom, co se Izák opět pokořil před Bohem, zní toto požehnání v podstatě tak, jak ho dostal Abraham a po něm i Izák. Nyní stejné požehnání dostává také Jákob. Je zde jak zaslíbení potomstva, tak také zaslíbení země. Už zde vidíme jasnou linii – Abraham – Izák – Jákob. Mohli bychom ji vidět již mnohem dříve, protože Rebeka dostala od Hospodina jasné slovo o tom, že to bude právě Jákob, kdo bude nositelem Abrahamova požehnání. Po 77 letech svého života toto požehnání také od svého otce dostává. Podívejme se nyní na to, jak na tyto události reagoval jeho bratr Ezau.

2. EZAUOVA ZLOBA (V. 6-9)

Můžeme si všimnout dvou věcí u Ezaua.

Ezau viděl (v. 6-7)

- *Ezau viděl, že Izák Jákobovi požehnal a poslal ho do Rovin aramských, aby si odtamtud vzal ženu; že mu při požehnání přikázal, aby si nebral ženu z dcer kenaanských; že Jákob otce i matku uposlechl a odešel do Rovin aramských. Viděl též, že kenaanské dcery jsou jeho otci Izákovi odporné. (Gn 28,6-7)*

1. **Ezau viděl požehnání** – Ezau byl, jak se zdá, přítomen ve chvíli, když Izák dával své požehnání jeho bratrovi Jákobovi. Viděl, jak otec požehnal Jákobovi. Viděl, že ho otec poslal pryč – netušil, co stojí za Jákobovým odchodem – že totiž jejich matka chce zachránit jednoho syna před hněvem bratra a Ezaua před hněvem Božím, jemuž by propadl, kdyby zabil svého bratra.

2. **Ezau viděl otcův příkaz** – Ezau viděl, jak otec výslovně Jákobovi přikázal, že si nemá brát pohanskou ženu. Někteří komentátoři se domnívají, že to bylo poprvé, kdy Izák řekl něco podobného jednomu ze svých synů. Je ale také možné – a já si myslím, že to je mnohem pravděpodobnější, že to bylo poprvé, kdy Ezau porozuměl tomuto otcovu příkazu.

Tak to s námi totiž často je, že čteme Boží slovo, nebo slyšíme nějaké věci v kázání – slyšíme je mnohokrát, ale teprve jednoho dne, jak kdyby se nám otevřely oči, a my jsme prohlédli a slyšíme. V tu chvíli si říkáme – jak je to možné, že jsem to nikdy předtím neslyšel, že jsem tomu nikdy nerozuměl. Často je to ďábel, kdo bere Boží slovo z lidského srdce, aby lidé neslyšeli, nerozuměli, neuvěřili. Jindy to může být náš hřích, co nám brání slyšet Boží slovo, nebo to může být prostě naše nezralost, která nám brání rozumět dalším věcem z Božího slova a jít dál. V Božím čase se nám otevírají oči a my náhle rozumíme. Potom si říkáme, jak jsme mohli tyto věci nevidět – vždyť jsme je tolikrát četli a slyšeli.

- *Kdo je dokonalý, ať smýšlí jako my; a jestliže v něčem smýšlíte jinak, i to vám Bůh objasní. Jen k čemu jsme již dospěli, toho se držme. (Fp 3,15-16)*

3. Ezau viděl Jákobovu poslušnost. Moji milí, tady je nádherné svědectví. Ezau viděl, že jeho bratr Jákob poslechl své rodiče a odešel si najít manželku do Rovin aramských. Myslím, že tady můžeme vidět, že také Ezau v minulosti dostal podobnou instrukci od svých rodičů – ale – neposlechl. Jákobova poslušnost ukazuje, že Bůh začal pracovat v jeho srdci. Do této chvíle jsme v Genesis neviděli žádné známky toho, že by Jákob měl osobní vztah s Bohem. Když mluví s Izákem – v roli Ezaua – tak říká: to mi dopřál tvůj Bůh (Gn 27,20). Teprve když Jákob opustil dům svého otce, tak se setkává s Bohem osobně. Ale myslím, že v tuto chvíli už Bůh jednal s jeho životem. Odhalený podvod, bratrova nenávisť i otcovo přijetí a požehnání – to všechno jistě velmi silně působilo na Jákobovo srdce.

4. Ezau viděl svůj hřích. Ezau v tuto chvíli pochopil, že jeho pohanské ženy jsou odporné jeho otci Izákovi. Teprve nyní, skoro po čtyřiceti letech, kdy žije s těmito ženami v manželství, začíná chápat, že jeho rozhodnutí vzít si pohanky bylo hříchem. Bylo to ohavné Bohu a způsobovalo to trápení jeho rodičům. Dokonce Mojžíš zdůrazňuje, že viděl, jak odporné jsou tyto kanaánské ženy jeho otci. Ale na Ezauově životě můžeme dobře vidět, jak hřích pracuje v srdcích nevěřících lidí. Zatímco hřích a jeho

odhalení způsobil v Jákobovi, že začal přemýšlet o svém životě, tak v životě Ezaua působí úplně opačně.

Ezau jednal (v. 8-9)

- *Šel tedy Ezau k Izmaelovi a přibral si ke svým ženám ještě Machalatu, dceru Abrahamova syna Izmaela, sestru Nebajótovu. (Gn 28,9)*

Chtěl bych, abyste si všimli dvou věcí v tomto verši:

1. Ezau násobí svůj hřích. Ke svým dvěma ženám (nebo možná více!) si přibírá ještě další ženu – nikoliv pohanku z Kenaanu, ale pohanku z Arábie. Izákův bratr Izmael byl vyhnán z otcova domu a Bůh o něm řekl, že se položí proti všem svým bratřím – bude jim nepřítelem. Izmaelovy dcery nebyly těmi pravými ženami pro Boží děti. Ale mohli bychom najít určitou omluvu pro Ezaua.

2. Ezau chce potěšit svého otce. Jsem přesvědčen o tom, že Ezau chtěl ukázat svému otci, že i on je hoden jeho požehnání. Otec poslal Jákoba pro manželku k příbuzným z matčiny strany, tak Ezau chce jít udělat něco podobného u příbuzných z otcovy strany. Proto jde k potomkům Izmaela. Izmael byl už třináct let mrtvý a Mojžíšovo označení znamená prostě Izmaelity – potomci Izmaela. Nebajót byl nejstarší Izmaelův syn a Machalata byla jeho sestra. Ezau chce udělat něco dobrého, ale:

Dělá to špatným způsobem. Vybírá si svůj vlastní program, svůj vlastní plán. Nehledá Boží vůli, nehledá otcovu radu, ale říká si: Takto to bude nejlepší. Vyplývá to z jedné jediné věci:

Nemá duchovní rozlišování. Jeho srdce je zatvrzelé hříchem a to znamená, že není schopné žádného duchovního rozlišování.

- *Poskvrněným a nevěřícím nic není čisté. Jak jejich rozum, tak jejich svědomí jsou poskvrněny. Prohlašují, že znají Boha, avšak svým jednáním to popírají. Jsou odporní, neposlušní a neschopni jakéhokoli dobrého skutku. (Tt 1,15-16)*

Nevěřící nejsou schopni dělat dobré věci – tedy takové věci, které by mohly jakýmkoliv způsobem potěšit Boha. Mohou udělat nějaké dobré věci

v relativním slova smyslu, dobré tak, jak je chápeme my – mohou někoho obdarovat něčím vzácným a hodnotným, mohou pomáhat druhým, mohou se starat o nemocné, ... mohou dělat celou řadu dalších věcí, ale žádná z těchto věcí není dobrá před Bohem, v tom slova smyslu, jak to Bůh vidí jako dobré – protože žádná z těchto věcí nemůže potěšit Boha. Proč? Protože jsou produktem hříšného a nevěrného srdce.

Ezau je v duchovní temnotě. Ezau je otrokem hříchu, stejně jako jsme byli my, než jsme poznali Pána Ježíše Krista, než Bůh obnovil naše srdce.

3. JÁKOBŮV ODCHOD A JEHO SEN (V. 10-19)

- *Jákob vyšel z Beer-šeby a šel do Cháranu. (Gn 28,10)*

Jákob vyrazil z domova na cestu do Cháranu. A po cestě se mu stala pozoruhodná, vlastně hrůzostrašná, událost:

Jákobovo setkání s Bohem (v. 11-13)

- *Dorazil na jedno místo a přenocoval tam, neboť slunce již zapadlo. Vzal jeden z kamenů, které na tom místě byly, postavil je v hlavách a na tom místě ulehl. Měl sen: Hle, na zemi stojí žebřík, jehož vrchol dosahuje k nebesům, a po něm vystupují a sestupují poslové Boží. Nad ním stojí Hospodin a praví: „Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův. (Gn 28,11-13)*

Jákob se zastavil, aby přenocoval. A na místě, kde se zastavil, měl sen. Viděl nebesa otevřená a anděly Boží, jak sestupují nahoru a dolů. Viděl Boha, a poznal, že to je Bůh jeho otce – protože tento Bůh se mu představil. Znovu tady můžeme vidět, že Jákob ještě neznal Boha, protože Bůh se mu představuje jako Bůh jeho otce a jeho dědečka, ale nikoliv jako jeho Bůh. Tady to je zlomová událost v Jákobově životě. Bůh se mu zjevuje. Bez zjevení není poznání Boha.

- *V ten čas řekl Ježíš: „Velebím, tě Otče, Pane nebes i země, že jsi ty věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od Otce; a nikdo nezná Syna než*

*Otec, ani Otce nezná nikdo než Syn - a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.
(Mt 11,25-27)*

Člověk se nemůže setkat s Bohem, pokud se Bůh nejprve nerozhodne, že se s ním setká. Bůh se musí člověku zjevit. Musí otevřít jeho srdce a dát se mu poznat. Tak to Bůh dělá s námi v době Nového zákona a tak to Bůh dělal s Jákobem v době Starého zákona. Bůh se zjevil nevěřícímu Jákobovi a uzavřel s ním smlouvu. Dal mu požehnání Abrahamovo. Totéž požehnání, které dal Jákobovi jeho otec – nyní je toto požehnání potvrzeno samotným Bohem:

Boží požehnání (v. 13-15)

- *Zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu. Tvého potomstva bude jako prachu země. Rozmůžeš se na západ i na východ, na sever i na jih. V tobě a v tvém potomstvu dojdou požehnání všechny čeledi země. Hle, já jsem s tebou. Budu tě střežit všude, kam půjdeš, a zase tě přivedu do této země. Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem ti slíbil.“ (Gn 28,13-15)*

Bůh dává Jákobovi přesně totéž, co předtím dal Abrahamovi a Izákovi. Kromě toho mu zaslubuje další dvě věci:

1. Trvalá ochrana. Bůh bude střežit Jáka všude, kam půjde. To neznamenal, že Jákobův život bude jednoduchý nebo v něm nebude nebezpečí. Jeho strýc Lában ho podvedl, když mu místo Ráchel dal její starší sestru Leu. Potom ho Lában chtěl využít, jak to jen šlo a Jákob pro něj dvacet let pracoval. Nakonec – když se Jákob rozhodl i se svou rodinou utéct, tak ho Lában pronásledoval a chtěl ho pravděpodobně zabít – jenom Boží nadpřirozený zásah tomu zabránil:

- *K Aramejci Lábanovi však přišel v noci ve snu Bůh a řekl mu: „Měj se na pozoru! Mluv s Jákobem jen v dobrém, ne ve zlém!“ (Gn 31,24)*

Tím Jákobovy problémy neskončily ani jeho trápení a strasti, ale Bůh ho vždy nakonec ochránil. Podobným způsobem jedná Bůh také s námi. Dává nám své požehnání a svou ochranu. Vždyť nám daroval svého Syna – jak by nám spolu s ním nedaroval vše (Ř 8,31).

2. Trvalá přítomnost. Bůh Jákobovi slíbil, že ho neopustí. Nikdy ho neopustí! To bylo zaslíbení, jaké nedostal ani Abraham, ani Izák. Bylo to něco, co ještě více ukazovalo dopředu, ke Spasiteli. Jako křesťané máme stejné zaslíbení. Bůh nám slibuje, že nás nikdy neopustí a nikdy se nás nezřekne (Žd 13,5). Dal nám svého Ducha svatého, kterého vložil do našeho nitra a jímž jsme zapečetěni (Ef 1,13).

- *Požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky. (J 14,16)*

Duch svatý přebývá v křesťanech a bude v nich přebývat navěky. Už to nic nemůže změnit. Už navěky si nesete pečeť spasení. Jak to říká apoštol v Ř 8 – jestliže jste přijali Ducha svatého, tak to už nezměníte – potom už navěky patříte Kristu. Ale musíme rozumět, že taková věc má také své důsledky. Jestliže patříte Kristu, potom se také váš život bude stále více podobat životu Božího Syna.

- *Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on. (1J 2,6)*

Jákobovo procitnutí (v. 16-17)

- *Tu procitl Jákob ze spánku a zvolal: „Jistě je na tomto místě Hospodin, a já jsem to nevěděl!“ Bál se a řekl: „Jakou bázeň vzbuzuje toto místo! Není to nic jiného než dům Boží, je to brána nebeská.“ (Gn 28,16-17)*

1. Jákobovo probuzení – Jákob procitá jak fyzicky, tak také duchovně. Sen byl natolik živý, že se Jákob probudil. Ale nebylo to jenom fyzické probuzení – Jákobovi se dal poznat samotný svatý Bůh a to je duchovní probuzení.

- *A kde se rozjasní, tam je světlo. Proto je řečeno: Probud' se, kdo spíš, vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus. (Ef 5,14)*

Nemůžeme na tom trvat nějak dogmaticky, ale nemáme žádný důvod myslet si, že Jákob znal Boha již dříve. Věděl o Bohu, ale neměl s Ním osobní vztah. Teprve nyní do jeho života přichází světlo, teprve nyní ho Bůh probouzí. Cesta k proměně Jákobova života bude ještě dlouhá, přesto tady můžeme vidět začátek jeho duchovního života – je to jeho duchovní narození.

2. Jákobův strach – Jákob se setkává s Bohem a padá na něj hrůza. Jákob se zhrozil (K), padla na něj hrůza (B21). Jákob porozuměl, kdo je to Bůh. Tato hrůza z Boha se nazývá bázeň a to je strach, který pramení z poznání toho, kdo Bůh doopravdy je. Pramení z poznání Jeho svatosti – jako je to v Iz 6, kde prorok Izajáš padá v hrůze před Bohem na tvář a vyznává:

- *Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů. (Iz 6,5)*

Tato hrůza pramení z poznání Boží slávy – jako to bylo u pastýřů, kterým anděl zvěstoval narození Spasitele (Lk 2). Tato bázeň pramení také z porozumění tomu, co je to Boží odpuštění:

- *Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň. (Ž 130,4)*

Tato bázeň, tento posvátný strach z živého Boha, je počátkem moudrosti:

- *Počátek poznání je bázeň před Hospodinem, moudrostí a kázní pohrdají pošetilci. (Př 1,7)*

Dnes lidé docela často mluví o tom, že se setkali s Bohem nebo s Ježíšem, že zakusili přítomnost Boží slávy a většinou takovou událost popisují jako něco úžasného, kdy zakoušeli skvělé pocity, cítili velikou lásku, cítili se moc příjemně a dobře, bylo jim báječně a to bylo to pravé. Moji milí, obávám se, že většina takových zkušeností – ne-li dokonce všechny – je falešných. Satan je mistr podvodů a vydává se za anděla světla (2 K 11,14) a mnoho lidí mu lehce skočí na špek. Ukažte mi nějaká místa v Písmu, kde se lidé cítili v Boží přítomnosti tak, jak to dnes lidé tak často popisují! Ano, David napsal:

- *Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho. (Ž 16,11)*

Ano a amen. Ale když řekneme „a“, tak musíme říct také „b“! Tentýž David:

- *Ty vzbuzuješ bázeň. Kdo před tebou obstojí, když vzplaneš hněvem? (Ž 76,8)*

Jan, když spatřil Ježíše, padl na zem jako mrtvý (Zj 1,17). Podobně prorok Daniel nebo Ezechiel. V Lk 5 padá Petr na zem před Pánem a říká: odejdi

ode mě, Pane, vždyť jsem člověk hříšný. A mohli bychom pokračovat dál a dál. Toto je pravá zkušenost setkání s Bohem. Hrůza a bázeň. Bůh není příjemný plyšák na dobrou noc. **Je to svatý a živý Bůh, vládce celé země.** A právě tak ho poznává také Jákob.

Jákobovo uctívání (v. 18-19)

Setkání s Bohem vede Jákoba k tomu, že Boha začíná uctívat – staví oltář a přejmenovává místo, kde se s Bohem setkal:

- *Za časného jitra vzal Jákob kámen, který měl v hlavách, a postavil jej jako posvátný sloup; svrchu jej polil olejem. Tomu místu dal jméno Bét-el (to je Dům Boží). Původně se to město jmenovalo Lúz. (Gn 28,18-19)*

Bůh je hoden chvály, protože je svatý a dokonalý. A opravdoví křesťané Boha uctívají kvůli tomu, kdo Bůh je. Teprve potom kvůli tomu, co pro ně Bůh udělal. Jákob zde postavil oltář – neotesaný kámen, který svrchu polil olejem. To bylo znamením, že toto místo je zasvěcené Bohu. Tomu odpovídá i název, který dal tomu místu Jákob – Dům Boží. Dlouho toto místo sloužilo jako Boží svatyně, ale nakonec se stalo místem uctívání model a Bůh ho zničil.

4. JÁKOBOVO PROHLÁŠENÍ (V. 20-22)

Setkání s Bohem, bázeň před Bohem a uctívání Boha – to jsou věci, které vždy nakonec vedou k závazku, k novému životu. Milost proměňuje život člověka:

- *Jákob se tu zavázal slibem: „Bude-li Bůh se mnou, bude-li mě střežit na cestě, na niž jsem se vydal, dá-li mi chléb k jídlu a šat k odívání a navrátím-li se v pokoji do domu svého otce, bude mi Hospodin Bohem. Tento kámen, který jsem postavil jako posvátný sloup, stane se domem Božím. A ze všeho, co mi dáš, odvedu ti poctivě desátky.“ (Gn 28,20-22)*

Vidíme, že Jákob byl na začátku svého duchovního života a nerozuměl úplně tomu, kdo je to Bůh. Rozuměl dostatečně k tomu, aby mohl Boha uctívat, ale v našem textu vidíme, že chce dávat také Bohu podmínky. Ale

je to Bůh, kdo dává podmínky nám: Jestliže nebudeš činit pokání, zemřeš! Jákob také slibuje Bohu svoji oddanost a věrnost. Svou oddanost chce prokázat tím, že Bohu dá desátky ze všeho, co mu Bůh dá. Později říká:

- *Nejsem hoden veškerého tvého milosrdenství a vší tvé věrnosti, které jsi svému služebníku prokázal. Tento Jordán jsem překročil s holí, a teď mám dva tábory. (Gn 32,11)*

Neměl nic, když se setkává s Bohem a o dvacet let později mluví o tom, jak Bůh věrně naplnil své slovo úplně ve všem. Pro nás je zde dvojí výzva, kterou dnes skončíme:

1. Výzva vydat znovu své životy Bohu. Bez podmínek, bez odmlouvání, bez vytáček. Prostě – tady jsem Bože a nalož se mnou tak, jak ty sám chceš. Chci plnit tvou vůli a následovat tě.

2. Výzva obětovat Bohu z toho, co nám Bůh dává. Všechno, co máme, máme jenom díky Boží milosti. S tímto vědomím můžeme vzdát Bohu chválu tím, že podpoříme Boží dílo. Možná jako Jákob – tím, že desetinu toho, co máme, dáme Bohu – tedy na jeho dílo skrze místní církve. Možná to bude více, možná méně – to je mezi námi a Bohem. Ale Bůh nás volá k tomu, abychom obětovali z toho, co máme, Jemu a pro Jeho slávu.

DALŠÍ ČTYŘI CHARAKTEROVÉ VLASTNOSTI, KTERÉ UPEVNÍ KAŽDÉ MANŽELSTVÍ

Paul Tautges

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Manželství je dost těžké samo o sobě, bez ohledu na tlaky způsobené zdravotním postižením, které přinášejí různé formy utrpení. Jsou zde ovšem vlastnosti, které vyplývají z opravdové spásné víry a z práce Ducha svatého v životě věřících, které udrží pohromadě i to nejkomplikovanější manželství.

Ke čtyřem vlastnostem, o nichž jsme přemýšleli v minulém článku, připojuje Ernie Baker čtyři další a vysvětluje, jak nás pravá spásná víra proměňuje do Kristovy podoby.

Trpělivost

Pavel naléhá na své čtenáře, aby měli trpělivost jeden s druhým. Měli by udělat mnoho předtím, než se rozzlobí. Petr říká, že „Boží trpělivost vyčkávala“ ve dnech Noémových (1Pt 3,20 ČSP). Vznětlivost, netrpělivost, podrážděnost vede ke strachem naplněné atmosféře. Jste-li takoví, není pro nikoho bezpečné, aby s vámi mluvil. Často se takoví lidé raději stáhnou, aby se ochránili. Je nemožné mít zdravý domov, který odolá tlakům různých postižení, pokud jsou lidé netrpěliví, vznětliví a podráždění. Co uděláte pro to, aby se to změnilo?

Snášlivost

Jsem tak vděčný za to, že se Pán se mnou smířil! Snáší nás se všemi našimi slabostmi. Opačný postoj je vidět v mnoha věcech zmíněných výše. Ve kterých věcech musíte projevovat více snášlivosti u členů své rodiny, bez ohledu na to, zda jsou či nejsou postižení? Na co musíte brát ohled? Kterým věcem vaši blízcí čelí a s čím zápasí?

Odpuštění

Toto odpuštění je bezpodmínečné, nezasloužené, plné stejné milosti, jakou jsme sami přijali od Pána. Odpuštění by mělo jako řeka vytékat z našeho vztahu s Kristem a mělo by ukazovat, jak moc mi odpustil. Opačným postojem k odpuštění je otrávení vzájemných vztahů. Hořkost, neustálé připomínání chyb druhým nebo snaha zranit je – to všechno ničí blízkost a hloubku vztahů. Příkaz, který je zde, je jasný. Má-li kdo nějakou stížnost proti druhému, odpouštějte si, dokonce i tehdy, jestliže si to ten druhý nezaslouží. Stejně jako vám se dostalo nezasloužené přízně, dejte ji i vy druhým. Můžete namítnout, že já neznám vážnost provinění toho druhého, takže to přece nemůžete jen tak nechat a odpustit mu. Můžete namítnout, že to není správné. Ale kdykoliv ve své duši slyším podobný šepot (nebo dokonce volání), přemýšlím o následujícím:

Připomínám si, jak moc jsem zhřešil proti Bohu (viz také Mt 18,21-35). Nejspíš jsem se dopustil stejného přestoupení proti Pánu vesmíru, jaké vyčítám svému blízkému. Ale pokud mi Bůh mohl v Kristu odpustit, můžu i já v Kristu odpustit druhým.

Bůh vede knihy záznamů a je Bohem spravedlnosti. Je soudce vesmíru a všechny věci dá do pořádku. Nikdo nebude moci uniknout, dokud nebude činit pokání. Musím nechat moudrého Boha, aby se on sám vypořádal s tím přestoupením. Jenom tak mohu svou duši zbavit toho břemene.

Co takhle udělat právě nyní rozhodnutí, které bude založené na to, jak moc vám Bůh odpustil, že i vy nyní odpustíte svému manželovi nebo své manželce všechno, o čem si myslíte, že se proti vašemu manželství provinili?

Nad to vše láska

Vzájemná křesťanská láska pramení ze vztahu s Ježíšem. Je to obětavá láska, která na prvním místě usiluje o naplnění potřeb druhých (Fp 2,3-5). A dokonce Pavel tvrdí, že láska všechno spojuje k dokonalosti (Ko 3,14).

Opak takové lásky je pro každý vztah zničující. Sebestřednost vedená ochranou sebe sama a prosazováním svých vlastních potřeb zraňuje. Čím byste mohli ve vztahu ke svým dětem nebo ke své manželce či manželovi prokázat právě takovou lásku?

Těchto osm vlastností společně se správnými motivy a správným zdrojem (jímž je Kristus) udrží pohromadě každé manželství. Ježíš může změnit úplně všechno, ale musíte mu vydat svůj vlastní život, své okolnosti i své manželství!

Výtah z knihy HELP! Disability Pressures Our Marriage (Pomoc! Tlaky, které ochromují naše manželství) od Ernieho Bakera.

Zveřejněno na stránkách [Counseling One Another](#).